

Més enllà del Miró i Ardèvol president del COC

Algú podria pensar que el senyor Miró i Ardèvol està enfadat amb el diari *Avui*, però no és així. Ja ni recorda si va ser a final de setembre o a principi d'octubre que hi va haver una discrepància amb un article, però això ja és aigua passada. Miró va trametre una carta amb sobres del Centre Internacional de Premsa de Barcelona a algunes persones dient: "mireu què m'han fet! m'han censurat un article!" Per a Miró això no és exactament una reacció enfadada. Ja ho va dir al seu interlocutor a l'*Avui*. "Podeu tenir el dret a no publicar l'article però jo també tinc el dret a fer-ho saber". El que no va tenir en compte Miró és que un diari ha d'aplicar obligatòriament algun criteri per descartar el material que no pot encabir i l'*Avui* acabava de publicar una interessant entrevista amb Albert Bertrana, president de l'Associació per la Delegació Olímpica de Catalunya. Dies després, Albert Viladot, director de l'*Avui*, remetia una protesta formal al Patronat del Centre Internacional de Premsa i a la Junta del Col·legi de Periodistes per la suposada utilització irregular (si bé no il·legítima) dels sobres amb capçalera del CIPB.

Avui, Miró ja assegura que aquest *partit* (influències del llenguatge olímpico-esportiu) s'ha acabat. Ja no hi ha tema. Ni recança. Ni greuge. Simplement deixa de col·laborar a l'*Avui*. "Si no m'han volgut publicar un article més val que ho deixem córrer, ¿no?". Sense estripades personals.

El Miró actual ja no és un polític professional, en termes de govern, ni en termes de partit. És encara conseller nacional de Convergència Democràtica de Catalunya, però aquest és un valor testimonial, heretat del seu ex-càrrec de conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca de la Generalitat de Catalunya.

Apartat de la direcció real de CDC, només li queda una dimensió política, cívico-nacional, ha de continuar interessat per les coses col·lectives.

La dedicació a la política professional l'ha substituïda per la participació en algunes empre-

ses i la presidència de dues. L'una, Coll de Juny, accionista majoritària de les caves *Montesquius*. L'altra, Institut del Medi Ambient, SA, especialitzada en treballs mediambientals.

Montesquius s'està relançant amb una inversió superior als 600 milions de pessetes, que en el moment difícil que està passant el sector té un cert valor. Ha apostat pel futur en un repte arriscat. Vol arribar a produir un milió i mig d'ampolles, la qual cosa, a excepció de les dues grans multinacionals —*Freixenet* i *Codorniu*—, la situarien en el grup dels grans. Només mitja dotzena més de caves sobrepassen el milió d'ampolles. A més de la cava, Coll de Juny, en els darrers mesos, també està comprant les terres.

El negoci del cava ocupa a Miró el 50 per cent del seu temps de feina. Un 30 per cent

l'ocupa l'Institut del Medi Ambient. El tant per cent restant i bona part del temps lliure el té ocupat pel COC. L'altra part del temps lliure l'inverteix com a responsable del comitè de premsa de la comissió gestora de la Commemoració del Centenari de les Bases de Manresa 1982/1992. A projectes com Amics de la Nació, només els pot dedicar un temps marginal.

Tret de totes aquestes ocupacions, Miró i Ardèvol es guarda temps per publicar els seus articles a *La Nació*, a l'*Avui* —a partir d'ara se'n vol buscar un altre— i a *La Vanguardia*. I sense tenir-ne encara prou està escrivint un llibre —això no ho havia explicat mai a ningú fins avui—. No són les seves memòries polítiques, simplement és un llibre de pensament i acció política que durà un d'aquests tres títols: *Catalunya o la por a la liber-*

tat, L'estat català o La nació catalana. A decidir.

El mes de juny passat, Miró i Ardèvol impulsava Amics de la Nació, copiant una idea que havia tirat endavant la revista *Catalunya Cristiana* —en aquell cas, Amics de Catalunya Cristiana—, amb la finalitat de facilitar el finançament de la publicació.

Amics de la Nació no és una de les prioritats de Miró i Ardèvol, ara per ara, no vol ni sentir-ne parlar com si es tractés de l'embrió d'un nou partit polític, perquè creu que només faltaria crear-ne un de nou i perquè ell ja milita en un. A l'inrevés, considera que "ja n'hi ha massa de partits, potser seria desitjable agrupar més les forces nacionalistes i construir un gran bloc que proposés un objectiu ambiciós".

Tot i que la idea actual de Miró és a les antípodes de la creació d'un nou partit, també quan va deixar la conselleria era *vox populi* que volia crear-ne un, mentre ell s'esforçava a explicar que no hi havia indicis racionals per creure-ho així i assegurava que simplement tractava de recuperar la seva llibertat i tornar a la vida privada.

Segons diu, Miró és un home sense recursos econòmics personals importants: "no els he pogut obtenir mentre m'he dedicat a la política". D'aquí a poc tindrà cinquanta anys i no volia ser conseller eternament. "Com l'atleta que es retira, és millor que ho faci quan a les firmes comercials encara els pot interessar el nom que quan ja ha perdut totes les curses" (continua amb el llenguatge olímpico-esportiu).

Pel que fa a la Comissió per la Commemoració de les Bases de Manresa, Miró té clar que es tracta d'un moviment nascut de la mateixa societat catalana i que a partir d'una dinàmica popular pretén un canvi en la perspectiva política del país. Al final, les Bases serviran per a "definir la sobirania que els catalans volen" i "serviran de fonament a una nova carta de sobirania, un nou Estatut d'Autonomia". En qualsevol cas, una embranzida que poc tindrà a veure amb la domesticabilitat que va marcar la commemoració del mil·lenari.

Josep Maria Pasqual